

osimina plačana v gotov.

1942-XXI

Oktober — November

Salezijanski vestnik

V prodajalni Mladinske založbe v Ljubljani
Stari trg 30

dobite razne mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potreščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Iz Nemčije je prispela novica, da je ondi umrla dobra sotrudnica gospa **Marija Knez**, doma z Loča pri Sevnici. Bila je zgledna krščanska mati, ki je dala Salezijanski družbi enega svojih sinov, sestram Marije Pomočnice pa eno svojih hčera. Posebno pridno je podpirala salezijanski zavod na Radni. Daleč v tujini je živela v vednem upanju, da se spet prej ali slej vrne v svoj ljubi domači kraj, toda smrt ji je prekrizala upanje: preselila se je v lepšo domovino. Naj

se veseli velikega plačila, ki si ga je zaslužila z deli usmiljenja in s trpljenjem, zlasti s trpljenjem zadnjega leta!

Na Gornjem Igu je mesca avgusta nenadoma umrl **Jakob Maček**. Pokojni je bil veren krščanski mož in skrben družinski oče, ki je vse svoje otroke vzgojil v odlične in prepričane katoličane. Eden izmed njegovih sinov je duhovnik Salezijanske družbe. Rajnika priporočamo vsem sotrudnikom in sotrudnicam v molitev.

Gospod, daj jim večni pokoj!

Vzgojitelj devetnajstega stoletja

Pod tem naslovom prinaša „Magistero“ (1), ki je nekako modroslovna in vzgojeslovna čitanka za italijanske učiteljiščnike, zanimiv sestavek o don Bosku. Podoba svetega vzgojitelja je podana verno in prepričujoče. Zlasti so lepo podčrtane vse značilnosti in posebnosti njegovega vzgojnega poslanstva. Veseli nas, da je v knjigi, iz katere zajemajo modrost bodoči vzgojitelji in učitelji naroda, don Bosko postavljen na tako dostojno in častno mesto. Naj podamo iz sestavka nekaj važnejših misli, ki utegnejo zanimati tudi slovenske bralce.

Šola v 19. stoletju

Vsi starejši ljudje se še prav živo spominjajo iz svojih mladih let strogega učitelja in mrke šole, v kateri so učencem s palico vtepali življenjsko modrost in je bil edino zveličavni rek: „Šiba novo mašo poje.“

Taka je bila šola in vzgoja pri nas, taka tudi povsod drugod vse 19. stoletje. Krščanska vzgoja je slonela na zastarelih strogih načelih, a o kakem poznanju otroške duše in o upoštevanju njenih potreb ni bilo govora. Ljubez se je pogostoma skrivala za strogim obrazom. To je globoko občutil laški pesnik Giusti ob slovesu od svojega prvega vzgojitelja: „Ko se je poslavljaj od mene, je jokal. Ne morem izraziti začudenja, ki me je prevzelo ob njegovih solzah. Ta, ki me je tepel, mi nasprotoval in me neprestano mučil, se ob slovesu joče?!“

Kako značilen je ta prizor za šolo devetnajstega stoletja! In koliko podobnih se je tedaj odigralo. A vzgo-

jitelji se vendar niso naučili niti osnovne resnice: da se namreč otroci ne dajo za lase vleči k dobremu, temveč da si je treba pridobiti njih zaupanje, če hočemo, da bodo radi vršili svoje dolžnosti. Treba je bilo nekoga, ki bi to temeljno vzgojno resnico odkril in postavil v življenje.

Poslanstvo

Devetnajsto stoletje je čakalo svojega vzgojitelja. In ta vzgojitelj je bil don Bosko.

Njegovo življenje — 1815-1888 — nosi tako rekoč vse devetnajsto stoletje, najbolj razgibano in pomembno dobo narodnega preporoda.

Leta 1836. je dijaku Janezu Bosku prijatelj v pismu zaupal tole: „Mučenik in izobčenec sem med mučeniki in izobčenci, kajti profesorji nas nenehoma preganjajo. Tisti za modroslovje neprestano grozi in grozi in že prenekateri je doletela kazen; tisti za geometrijo pa venomer bliska z očmi. Oba nam pa vsaj stokrat na dan zagotavljata, da bomo na koncu leta vsi pocepali. Vse dni nad nami vpijeta zdaj eden zdaj drugi, češ da se še nikoli ni nikdo mučil s tako trdimi buticami, kot so naše, in da ne vesta, ali smo z lune padli ali pa smo šele včeraj na svet prišli.“

Kako globok vtis je moralo narediti to pismo na živahnega, postavnega fanta z žuljavimi rokami, ki je svojo deško dobo prebil na polju in v vinogradu, ki je v vsem našel vir neskajljene sreče: v igri, naravi, svobodi in delu. In ta fant je z dvajsetimi leti stopil v malo semenišče, potem ko je bil med svojimi prvimi

1) M. A. Chizzolini: Magistero. Compendio storico e letture di Filosofia e Pedagogia. V treh zvezkih, „La scuola“ — Brescia, III. zv., str. 515-526.

sošolci ustanovil „Družbo veselih fantov,“ in se ni ustrašil dolgočrajnega šolanja, samo da bi dosegel cilj, ki mu ga je Bog namenil.

Mladi klerik je skrbno shranil to pismo, ki ga je seznanilo s proslulim strahovalnim vzgojnim načinom, ki je tlačil vse tedanje šolstvo. Ne iz knjig, iz izkušnje je vedel, da si mladino pridobiš z darili, posebno še z igro in veseljem. Sam je bil mojster v zabavanju: bil je glumač, igravec, pesnik in muzik.

Ze od mladega se je oblikoval za vzgojitelja; k temu ga je vzgajala njegova prva učiteljica, mati. Ž leti pa je vzgojitelj v njem vedno bolj in bolj rastel; z opazovanjem, samozvgojo in lastnim prizadevanjem se je poglobljal v vzgojne skrivnosti; že kot otrok je sprejemal v sanjah naročila in navdihe, iz katerih je vzklilo pozneje njegovo vzgojno poslanstvo.

„Ljubil jih je tudi v tem,
kar so oni ljubili.“

Ze srečanje z dečkom, ki je bežal pred razjarjenim cerkovnikom iz cerkve sv. Frančiška Asiškega, je odločno in za vselej usmerilo don Boskovo vzgojno delo. Pridobil si je srce sirotnega, neukega in potepuškega fanta že s samo besedo: „Moj dobri prijatelj..., znaš žvižgati?“ Skrivnost in veličina njegovega vzgajanja je bila že v besedi, že v barvi glasu, v katerem si čutil utrip njegovega srca.

Koprena prisposodob iz mladostnih videnj se je prefrgala: pastir je spremenil volka v jagnje z ljubeznijo.

Prijatelj! In dečki in fantje privro k don Bosku in on jim gre naproti na igrišče, igra se z njimi in jim tako dá čutiti, kako jih ljubi tudi v tem, kar sami ljubijo.

„Ni dovolj, da mladino samo ljubimo, temveč da mladina tudi čuti, da jo imamo radi. Mar ne vidijo in ne razumejo? Ali ne vidijo, da je ves trud in delo zanje iz ljubezni? — Ne, in še enkrat rečem, ne, to ni zadosti! — Cesa je torej še treba? Dečkom moramo najprej pokazati ljubezen v tem, kar jim je všeč, zanimati se moramo za njihove težnje; tako se bodo naučili, da bodo videli ljubezen tudi v rečeh,

ki so jim manj všeč, kot red, učenje in samozatajevanje, in bodo tudi to z veseljem spolnjevali.“

Don Boskov velemu je spoznal veliko vzgojno vrednost igre. Zato je ustanovil šolo z igro, mladinski dom, vedro, premakljivo šolo na prostem, kjer so otroci vzajemno deležni veselja in bratovskega prijateljstva, kajti kjer diha prostost in naravnost, vrže otrok s sebe vsakršno krinko. Tu vzgojitelj vpliva na otroka kar mimo grede, s kratko besedo, z bežnim misljamem.

Kadar je duša veselo razigrana, je ugoden trenutek, da jo naravnaš k dobremu.

Da si pridobiš mlada srca, moraš ostati v svetu, v katerem živijo, in govoriti jezik, ki ga govorijo, ki je živ in slikovit. Zato je don Bosko najraje poučeval na prostem, pod drevjem, kjer je dečkom, sedečim na zeleni trati, pripovedoval razne zgodbe ali dogodke iz živnega življenja, zglede, prilike in sanje.

„Nekoč“, pripoveduje don Bosko, „sem hotel prav trdno vtisniti dečkom v srce in spomin, kolika neumnost je, ponašati se in prevzetovati. Kako naj to storim? Nič ne bi dosegel, pa četudi bi zbral vse primerne odlomke iz Sv. pisma in iz sv. očetov; dečki bi se le dolgočasili in bi kaj hitro pozabili nauk. Zato sem jim raje kar se da preprosto pripovedoval Esopovo basen o napuhljeni žabi, ki je hotela postati velika, kakor vol; tako se je napihovala, da je slednjič počila. Zgodbo sem jim pripovedoval, kakor da se je zgodila kje blizu nas, in jo poživil s kopicco podrobnosti. Da bi ob koncu laglje poudaril nauk, sem si izmislil pogovor med navzočimi žabami. Zdi se mi, da sem dosegel izreden uspeh.“

S svojim predirljivim pogledom se je rad zatapljal v oči dečkov in v njih bral njihove skrivnosti in njihovo prihodnost.

Tudi smešnica mu je izvrstno služila, da je mogel priti do njihovega srca. Med dušami, ki so žarele v prisrčnem nasmehu, se je našla tudi kačera, ki jo je že pomračila senca otožnosti, kajti z nedolžnostjo se je umaknilo iz srca tudi veselje.

Don Bosko se je zanimal za vsakega fanta posebej, tudi tedaj, ko jih je

bilo že več sto. Imel je velik zapisnik, kamor je z znamenji, ki so bila samo njemu razumljiva, zapisoval duhovne opazke o posameznih dečkih. Vzlic temu pa je največ pozornosti posvečal tistim, ki so bili pomoči in varstva najbolj potrebni. Skušal si je pridobiti njih zaupanje s tem, da je bil z njimi zelo ljubezniv in zaupljiv. Pri tem se je v veliki meri posluževal nadnaravnih sredstev.

Don Boskovo vzgojno delo je slonelo predvsem na tej osnovni resnici: ni prave vzgoje brez božje pričujočnosti v dečku. Zato sta mu spoved in obhajilo najuspešnejša vzgojna pripomočka.

Don Bosko si upa obrniti na duše, ki žive nadnaravno božje življenje, take smeli poziv: „Popolna svoboda v tem, kar bolj ugaja!“ Njegova svoboda je svoboda v Kristusu: in ta svoboda vsebuje že tudi oblast; še več, kdor je tako svoboden, ima oblast celo rad, kakor ima oblast rada njega. To je na vzgojeslovno terišče prenesen smisel znanega Avguštinovega reka: „Ljubi, pa delaj, kar hočeš.“

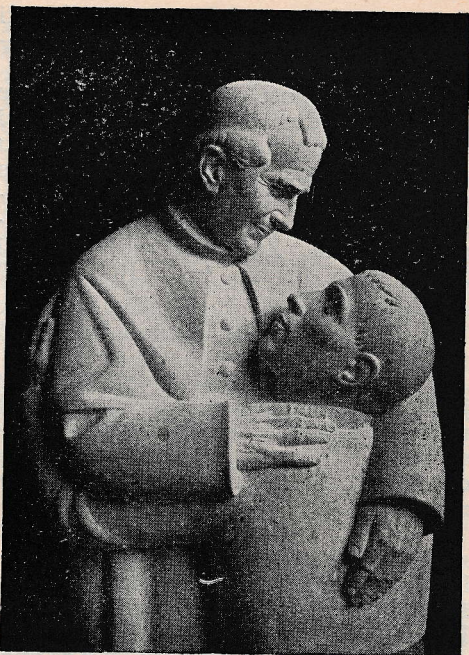
Svoboda in ljubezen

Tam, kjer je ljubezen močnejša kot postava in red, tam je družina.

„Dečki so se zavedali, da so ljubljeni, in so zato radi ubogali in vsak don Boskov migljaj. Med seboj so si bili kakor bratje, tako da so se v prvih treh peletjih najrajši klicali kar za sinove; kadar so pisali ali govorili o kakem tovarišu, so pravili: ta sin, oni sin... Bili so sinovi Mladinskega doma, don Boskovi sinovi, toda samo zato, da bi postali božji otroci.“

V tej bratski skupnosti je oče želel, da naj bodo drug drugemu učitelji in vodniki; starejši naj skrbe za mlajše. Dal je otrokom kar največjo prostost, da bi se naučili vladati sami sebe. Je torej kazen še potrebna? Glejte, kaj je ta „krotilec potepuhov“ priznal ob zatonu svojega življenja: „V 46 letih nisem nikoli nikoogar kaznoval.“

Že mirni opomini so bili učinkoviti. Že v samem pogledu si bral očetovo žalost nad grehom, obenem pa pričakovanje poboljšanja. Kadar pa se je primeril kak splošen nered, (tudi to se je zgodilo), je bil očetov molk bolj

Vsa don Boskova vzgoja je slonela na dobroti in ljubezni. To misel izraža tudi spomenik, ki stoji na salezijanskih grobovih pri Sv. Križu v Ljubljani. Spomenik je delo akad. kiparja Tineta Kosa.

zgovoren kakor pa še toliko kreganje. S trpečo odločnostjo je mirno rekel: „Nisem zadovoljen z vami! Nočoj vam nimam povedati nič drugega.“

Prav pogosto so dečki sprejemali nagrade: pobožal jih je, se jim nasmešnil ali jim dal kako neznatno stvar (dva lešnika, sladkorček, knjižico). Toda ta malenkost jim je bila bolj ljuba kot ne vem kaj, kajti iz nje je žarelo vse očetovo srce. Največja nagrada zanje je bila, če so smeli sedeti z njim pri mizi, kjer jim je lomil kruh z materinsko nežnostjo. Večkrat je odločil, da naj dobe darilo tisti, katerim so ga dečki sami prisodili.

Medtem je don Boskov Mladinski dom zrastel kakor rastlinica polna življenjske moči in se razbohotil v močno ustanovo, ki se ji je obetala lepa prihodnost. Videti je bilo, da bo tu vzniknil nov vzor prave vzgoje. Poleg obširnega igrišča stoji zavetišče s šolami in delavnicami, kjer je don Bosko oče sirotam, učitelj učencem, moj-

ster vajencem; vsakemu zna odkazati pravo delo, v vsakem odkrije prirojene sposobnosti. Kako?

„Vsa umetnost“, pravi svetnik, „je v tem, da odkriješ, h čemu so otroci nagnjeni. Potem dobremu nagnjenju pomagaj, da se razvije. Ravnam se po načelu, da vsakdo dela z veseljem le to, kar ve, da more storiti. Zato vsi moji gojenci delajo zelo pridno in z ljubeznijo.“

Nazorni pouk

Vse prizadevanje don Boska vzgojitelja ni imelo drugega cilja kot vneti v mladini voljo za sodelovanje in osebno podjetnost, vse to pa v vedrem ozračju, kjer sije sonce prirčnega veselja.

Celo pri razlaganju abecede se je mogoče kratkočasiti. V njegovem življenju beremo: „Znal je na samosvoj in mikaven način razlagati abecedo. Poživil je pouk z duhovitimi domislicami, ljubkimi primerami, ki udobrovoljijo učence in utrdijo v njih spominu črke, napisane na tablo. Narisal je n. pr. velik O, nato ga je po sredi razdelil z navpično črto: levi del je predstavljal

črko C, desni pa D. Tako je popisal tablo z različnimi krivimi črtami ter prečrtaval in dodajal, kar se mu je zdelo potrebno. Hkrati je skrbno pazil, da ne bi povzročil kake zmešnjave v mladih glavica. Ko je tako ponazoril vso abecedo, je porazmesnil črke v zloge in sestavljal z njimi besede.“

Don Bosko je v šoli pri malih često uporabljal lutkovno gledališče. Da bi pojasnil na novo uvedeni desetinski sestav, je napisal živahno ljudsko šaloigrico, v kateri vsevprek mešetarijo, kupujejo in merijo. V tej igri je toliko posrečenih in veselih prizorov, da je priznan šolnik rekel: „Don Bosko si ni mogel izmisliti kaj boljšega, da med ljudstvom udomači nove mere. Tu se jim med smehom priučiš.“

Da bi zbudil v dečkih zanimanje za učenje jim je zastavljal zanimiva vprašanja, dajal naloge v obliki iger in ugank, izbiral vaje in delo za vsakega posebej.

Celo na sprehodih ni don Bosko nehal poučevati. Tu je opozoril dečke na zanimiv razgled, tam na mravljišče, jim pokazal reko, primerno za raziskovanje, ali pa jim pripovedoval spomine iz kakih bitk, ki so se tam kje

Don Bosko spoveduje svoje prve gojence. Spoved mu je bila eden najvažnejših pripomočkov pri vzgoji mladine.

vršile. Zemljepis, prirodopis, zgodovina se da poučevati tudi na poti!

Pri leposlovnih sestavkih in nalogah naj bi učenci zajemali iz lastne izkušnje in iz tega, kar jih zanima. Za zelo važno vzgojno sredstvo je imel tudi branje; sam je sestavil v prečutih nočeh čedno vrsto knjig, ki jih je dal tiskati v svoji tiskarni in jih razširil med mladino in med ljudstvom, ki ga je imel vedno v mislih pri svojem apostolskem delu.

Veliko vzgojno vrednost je don Bosko pripisoval zgodovini, ki pa mora biti po Avguštinovem zgledu podana tako, da je iz nje razvidno, kako vse dogodke vodi božja previdnost. V tem duhu je sam spisal mnogo

zgodovinskih knjig. Prav tako je izredno pogumno in stanovitno izdajal za šolo primerna dela starih grških in latinskih pisateljev. S tem je rešil eno najbolj perečih vzgojnih vprašanj.

„Z očiščenimi deli latinskih in italijanskih pisateljev, z Zgodovino Italije in z drugimi zgodovinskimi in slovstvenimi knjigami sem se hotel usesti k dečkom v klop, da bi jih tako mogel obvarovati toliko zmož in nevarnosti, ki bi jim utegnile biti usodne za to in za ono življenje.“

Usesti se k dečkom v klop! Koliko nežnosti je v teh besedah in pa koliko strahu, ki ga pozna le tisti, kdor ve, kolikšno odgovornost ima šola, ta druga človekova zibelka!

Konec prihodnjič.

Mirko Zar:

MOLITEV

Pred tvojim oltarjem, o Mati trpeča,
ljudstvo, glej, tvoje ponižno kleči.
K tebi se steza njih roka proseča,
pri tebi, Marija, iščoč pomoči.

Tudi ti, Mati, veš, kaj je trpljenje,
veš, kaj je molitev, kaj pesem, kaj jok,
tebi poznano je naše življenje,
tebi pri sruju je blagor otrok.

Skloni se torej, o Mati ljubeča,
Devica mogočna, ti naša pomoč,
skloni se k revam in v srca trpeča,
vlij nam tolažbo in nado in moč!

Hudobec na verigi

Med don Boskovimi sanjami so posebno zanimive in pomenljive sanje o kači in rožnem vencu.

Te sanje je don Bosko pripovedoval svojim dečkom zvečer dne 20. avgusta 1862. leta. V njih je skrit nauk, ki utegne koristiti tudi nam.

*

Don Bosku se je sanjalo (bilo je v noči pred praznikom Marijinega vnebovzetja), da je v Becchijih pri Castelnovu, v hiši svojega brata Jožefa. Brat ga je bil vselej pristrčno vesel, kadar koli je prišel k njemu, pa naj je bil sam ali z dečki, da se je tu na zelenem gričku, sredi dehtečih vinogradov nekoliko odpočil.

Na skednju, ki je bil prazen in čisto pometen, so se pod njegovim očetovskim varstvom dečki veselo igrali. Na lepem se je na dvorišču prikazal neznanec. Stopil je k don

Bosku, ga povabil s seboj na travnik za hišo in rekel:

„Poglej! Jo vidiš?“

Po zeleni trati je lezla neznansko velika in grda kača. Don Boska je stresla groza. Hitro se je obrnil, da bi zbežal, a spremljevalec mu pravi:

„Ne beži! Stopi bliže in glej!“

„Si ne upam.“

„Nič se ne boj. Stopi bliže!“

„Saj nisem neumen, da bi lezel v žrelo grdi zverini.“

„Saj ni nobene nevarnosti!“ mu že nekoliko nejevoljno odvrne prijatelj. „Stoj tu in počakaj!“

Vodnik je hitro nekam skočil in prinesel dolgo vrvo.

„Zdaj pa na delo! Na, primi in trdno drži!“

Don Bosko vzame v roke en konec, neznanec pa drugi konec vrvi.

„Kaj pa zdaj?“ vpraša svetnik, ki

se mu je zdela vsa zadeva nekam sumljiva.

„Vrv bova nategnila čez kačo.“

„In potem?“

„Jo bova z njo udarila po hrbtu.“

„Nikar za božjo voljo, nikar!“ ga zaprosi svetnik. „Pošast bo pobesnela, naju napadla, ovila in požrla.“

„To kar meni prepusti!“ rezko odvrne pogumni neznanec, ki se je obnašal kot izkušen krotilec divjih zveri.

Don Bosko se je končno vdal in privolil. Neznanec je stopil po ovinku

nec vrvi, jo nategnil in pritrdil za železni križ pri hišnem oknu. Kača se je medtem v stiskajočem objemu vrvi vedno huje zvijala. Z glavo in z repom je tako divje opletala okrog sebe, po vrvi in po zemlji, da je meso v krvavih cunjah lefelo daleč naokoli. Tako je udelavala in se mrcvarila, dokler je količkaj mogla. Potem je žalostno poginila...

Dečki so medtem popustili igro, se zbrali okrog don Boska in napeto gledali končni prizor kačje žaloigre.

RAKOVNIK V SLIKAH: Novomašnik Alojzij Logar sprejema križ, ki pomeni, da bo moral poslej s križem na rami hoditi za svojim Učenikom.

čez travnik, tako da je prišel kači za hrbet, dvignil in napel vrv ter nato z vso močjo udaril z vrvjo kačo po hrbtu. Udarlec je zalegel. Zver se je prebudila in se začela divje zvijati; dvignila je glavo in jo sikajoč obročala sem in tja, kje bi ugledala sovražnika, ki jo je tako neusmiljeno udaril. Šinila je na vrv; toda vrv se je kakor po naključju ali po čaru zvila v zanko in vanjo trdno zadrgnila razjarjeno kačo.

„Dobro drži!“ je tedaj zaklical neustrašeni krotilec zveri. Stopil je k bližnji hruški, privezal nanjo vrv, nato je šel okrog, vzela še don Boskov ko-

Tedaj je skrivnostni človek odvezal vrv, jo zvil v svitek, položil v zaboj in zaboj zaprl rekoč:

„Pazite!“

Čez nekaj hipov je zaboj zopet odprl. Dečki so začudeni vzkliknili. Zavoji vrvi so ležali tako umetno razporejeni, da se je čisto jasno brala beseda angelskega pozdrava: Ave Maria (Zdrava, Marija).

Tedaj je don Bosko neznanca poprosil, naj razloži, kaj pomeni ta čudna skrivnost.

„Kača“, je odgovoril neznanec, „je podoba hudobnega duha; vrv pa pomeni zdravamarijo, ali boljše, rožni ve-

RAKOVNIK V SLIKAH: Novomašnik s trepetajočimi prsti prvič slovesno povzdiguje Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu.

tem, da ste kristjani, imate v sebi duhovniško dušo. Božji Zveličar vam je torej podelil nekaj svojega duhovstva, ki po njem smete delati, kar dela duhovnik, ko daruje sv. mašo.

Jasno je, da vaša daritev ne bo taka, kot je njegova, ne bo resnična maša, temveč duhovna in skrivnostna; samo podobna oni, ki se daruje na oltarju. Vaša maša je ena sama dolga daritev, ki se začne pri vašem rojstvu, se nadaljuje v vašem življenju in se konča ob vaši smrti; v njej se zrcali prava duhovniška maša.

Sveta maša ima tri bistvene dele: darovanje, posvečenje (spremenjenje) in sveto obhajilo. Te tri bistvene dele mora imeti tudi vaša skrivnostna daritev. Poskusimo se nekoliko poglobiti v to prečudno podobnost, da boste laglje in z večjim uspehom daro-

vali svojo duhovno daritev. Skrivnostna maša vam bo pokazala svet in življenje v čisto novi luči.

I. DAROVANJE

1. Kakor je duhovniku za daritev sv. maše potrebna hostija ali žrtev, tako je potrebna tudi vam za vašo skrivnostno, duhovno daritev. A kje jo boste našli?

Sveti Pavel pa še dopolnjuje Avguščište potrebne žrtve izven sebe, zakaj našli jo boste v vas samih.“

Sveti Pavel pa še dopolnjuje Avguštinovo misel, rekoč: „Rotim vas, bratje, dajte svoja telesa v živo, sveto, Bogu prijetno daritev“ (Rimlj 12, 1).

Zdaj je torej čisto jasno: žrtev ali hostija za vašo daritev ste vi sami, z vsem, kar ste, kar imate in kar delate.

2. Žrtev imamo. Pa to še ne zadostuje! Biti mora tudi podobna duhovnikovi žrtvi. Duhovnikova žrtev ali hostija je nekvašen kruh iz čiste pšenične moke.

Tako morate biti tudi vi čiste žrtve, brez kakršnega koli kvasu nečistosti ali zlobe, kratko, prosti vsega, kar se ne sklada s krščanskim duhom. Zato postrgajte iz svojih src vsako sled nezaželenega kvasu. Preglejte sami sebe, svojo notranjost, svojo voljo, svoje srce, svoje namene; in vse, kar najdete, da je nizkotno, zgolj človeško, vse, kar ni popolnoma vredno resničnega in dobrega kristjana, iztrgajte, izrujte brez usmiljenja. Odlagajte vsak dan sami sebe, očiščujte se, posvečujte se, postajajte iz dneva v dan bolj nadnaravni, bolj čisti, bolj sveti. Tako bo vaša žrtev zmeraj bolj podobna duhovnikovi hostiji.

3. Duhovnik dvigne hostijo s svojimi pomaziljenimi rokami in jo daruje Bogu. Tako dvignite tudi vi sami sebe in se brez pridržka darujte Bogu.

Vzemite svoje telo z vsemi njegovimi čuti, dušo z vsemi njenimi zmognostmi, razum z vsemi mislimi, voljo z vsem hotenjem, srce z vsemi čustvi; vzemite svoje vsakdanje življenje, z vsem njegovim prizadevanjem in trpljenjem, z boji in naporu, z molitvami in dobrimi deli, in recite Bogu: „Gospod, vse to je tvoje. Vse darujem tebi!“

Vaša daritev naj bo popolna, velikodušna in vesela. Ne bodite kakor Kanj, ki je dal Bogu le to, kar mu je bil prisiljen dati. Darujte mu, kar imate najboljšega v duši in v srcu in v življenju. Ne delajte kakor Ananija in Safira, ki sta si pridržala del svojega skupička. Darujte Bogu celo žrtev, tako da boste brezpogojno in popolnoma žrtvovali vse, kar ste, kar imate in kar delate. Ničesar si ne pridržujte ne za sebe ne za druge. Žrtvujte vse brez izjeme.

4. Ko duhovnik pri maši daruje hostijo, izgovarja besede: „Sprejmi, sveti Oče, vsemogočni večni Bog, ta brezmadežni dar, ki ga jaz tvoj nevredni služabnik darujem tebi, svojemu živemu in pravemu Bogu, za svoje brezštevne grehe, žalitve in malomarnosti, in za vse okrog stoječe, pa tudi za vse verne kristjane, žive in umrle, da bo meni in njim v zveličanje in večno življenje. Amen.“

Tudi vi se darujte Bogu in recite tako: „Gospod, darujem se ti kot živa žrtev za moje domače. Hočem se žrtvovati, da bodo moji starši in vsi, ki jih ljubim, srečni, sveti in zdravi.“

Gospod, darujem se ti kot živa žrtev za delo, ki zanje živim in gorim. Hočem se žrtvovati, da bom imel pri delu srečo in uspeh.

Gospod, darujem se ti kot živa žrtev za tvoje duhovnike. Hočem se žrtvovati in tako pomagati tvojim služabnikom, da bodo sveto in uspešno izvrševali svojo duhovniško službo.

Gospod, darujem se Ti kot živa žrtev tvoje najsvetejše volje. Hočem se žrtvovati, da postanem svet, da docela uresničim svoj poklic in do kraja spolnim svoje poslanstvo. Popolnoma se podvržem načrtom, ki jih ima z menoj tvoja božja previdnost, da tako dosežem vse cilje, ki si mi jih v življenju določil.

Gospod, darujem se Ti kot živa žrtev Tvoje ljubezni. Hočem se žrtvovati, da bi bilo posvečeno tvoje ime, da bi prišlo tvoje kraljestvo, se zgodila tvoja volja in bi bil ti bolj poznan, bolj ljubljen, bolj poveljevan.

Gospod, darujem se ti kot mala živa žrtev za grešnike. Hočem se žrtvovati in pomagati pri odre-

šilnem delu tvojega božjega Sina, da dopolnim, kar nedostaja njega bridkostim, trpljenju in smrti. Želim se žrtvovati, tako da bom v združenju z njim opravljaj za grešnike dela sprave, zadoščevanja in zaslužnja.“

Tako boste, verne krščanske duše, opravljale vzvišeno, koristno in prepotrebno poslanstvo. Svet danes silno potrebuje svetih in plemenitih duš, ki bi se kot žive hostije posvetile samožrtvovanju in darovanju. Dajte se tudi vi Jezusu na razpolago! Združite se s križanim Zveličarjem!

Le Bog ve, kaj boste dosegli s svojim nadnaravnim, vsepospevujočim in koristnim delom, ki ga boste opravljali v tistem žrtvovanju samega sebe! Vsa okolica bo čutila vaš blagoslovljeni vpliv.

To je torej daritev, ki vam jo je opravljati. Ali pomnite: ta daritev se nikdar ne konča. Vsak trenutek, naj bo podnevi ali ponoči, jo smete in morate obnavljati in dopolnjevati. Odložite se, da bo odslej vaše življenje neprestano darovanje samega sebe. Tako boste odslužili prvi del svoje skrivnostne in duhovne daritve.

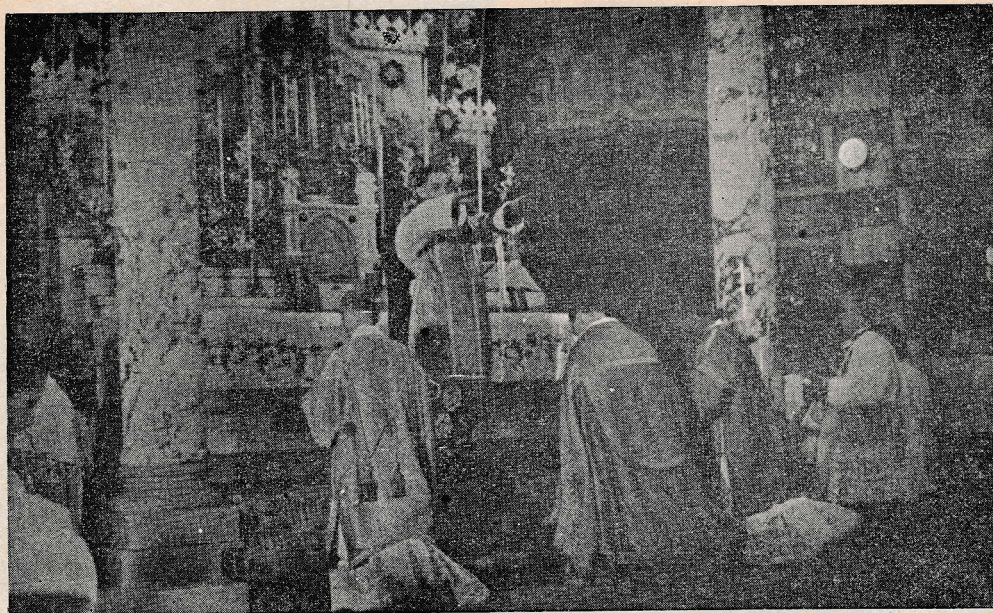
II. SPREMENJENJE.

Duhovnik vzame pri maši v roke daritveno hostijo in jo posveti, izgovarjajoč nad njo posvetilne besede. Tako morate tudi vi posvetiti svoj dar, ki ste ga darovali Bogu. Čudež, ki se izvrši po duhovnikovih posvetilnih besedah v beli hostiji, se mora na neki način izvršiti tudi v vas — živih žrtvah — po vaši skrivnostni posvetitvi. Poglejmo, kako naj bi se to zgodilo.

1. Duhovnik posveti daritveno hostijo, ko izgovori nad njo tele štiri besede: „To je moje telo.“ V tem trenutku zgine podstat pšenične hostije in od kruha ne ostane nič drugega kot samo podoba ali videz. Prvi učinek posvečenja je torej to, da zgine podstat pšeničnega kruha.

Tako morate zginiti tudi vi, seveda, ne v trenutku, temveč stopnjema, korak za korakom. Zginjati morate tako, da se boste poniževali, pozabljali sami nase in se odpovedovali sami sebi. Uničevati morate v sebi svoj lastni „jaz“! Tako boste uresničevali besedo sv. Pavla, ki pravi: „Vsak

RAKOVNIK V SLIKAH: Ob koncu slovesne svete daritve deli novomašnik svoj novomašniški blagoslov.

dan umiram“ (1 Kor 15, 31). Po tej vaji boste dospeli do skrivnostne smrti, po kateri boste umrli sami sebi; in to je prvi učinek vašega spremenjenja.

2. Posvetilne besede, ki jih izgovori duhovnik, imajo še drug čudovit učinek: hostijo spremene v Telo Jezusa Kristusa. Pri posvečenju se torej spremeni podstat bele pšenične hostije v Jezusa Kristusa, v živega Jezusa z njegovo božjo in človeško naravo.

Tudi vi se morate spremeniti v Jezusa Kristusa, postati drugi Kristusi, seveda, ne resnično ali podstatno, temveč skrivnostno in duhovno. Zato posvetite svoje telo, da bo vsaj malo tako čisto in sveto kakor presveto Rešnje Telo Jezusovo. Posvetite svojo dušo, da se bo po vzoru Jezusovem

vsaj nekoliko pobožila. Posvetite svoje srce, da bo vsaj malo tako ljubilo, kakor ljubi presv. Srce Jezusovo. Posvetite svoj razum in svoje misli, da boste vsaj malo tako umevali in mislili, kakor umuje in misli Jezus. Posvetite svojo voljo, da bo vsaj približno hotela to, kar hoče Jezus. Posvetite svoje vsakdanje življenje, da bo vsaj nekoliko podobno življenju Jezusa Kristusa, ki je bilo življenje svetosti, ljubezni, apostolata in odrešenja.

Pridno se torej lotite dela za lastno posvečenje, ki vas mora polagoma preobraziti in spremeniti v Jezusa Kristusa. Ko boste lahko rekli s svetim Pavlom: „Živim pa ne več jaz, ampak v meni živi Kristus“ (Gal-2, 20), boste dosegli drugi učinek svojega skrivnostnega spremenjenja.

Konec prihodnjč.

Srečna smrt

Znani angleški jezuit p. Rickaby je v knjigi „Vi ste Kristusovi“, ki je namenjena predvsem mladim fantom, napisal tudi poglavje o smrti. Je kakor nalašč za resno novembrsko premišljevanje.

Malo čudno se sliši, pravi, da bi mladini govoril o smrti. Saj mladina ne bi smela umirati. Ali vendar, stopite na pokopališče, pogledjte kamne in križe, preberite napise, pa se boste prepričali, da je drugače. Dve resnici

se vam bosta odkrili: mnogi izmed njih, ki so tam pokopani, so umrli v mladih letih, vsi drugi pa so bili nekoč mladi.

Ali veste čemu lahko primerjamo smrt? Krogli iz puške. Krogla iz puške ima namen, zadeti cilj. Ali ga zadene takoj, ko prileti iz cevi, ali pa šele nekeje daleč daleč stran, je čisto vseeno, da ga le zadene! Cilj našega življenja je srečna smrt, zakaj srečna smrt pomeni srečno večnost. Krogla našega življenja je bila izstreljena natanko proti cilju tedaj, ko smo bili kršeni. Toda v našem življenju se je kmalu pokazala neka nova sila, ki se pri krogli iz puške nikoli ne pokaže. Ta sila je naša prosta volja. Z voljo obdržimo življenje v nakazani smeri ali pa ga zasučemo nekoliko v stran, potem ga pa z božjo pomočjo čez nekaj časa spet naravnamo na pravi tir, ali pa za zmerom krenemo drugam. Naj bo že kakor koli, krogla leti naprej in slednjič mora nekam zadeti. V trenutku, ko zadene, se življenje utrga in človek umre. Krogle ne moremo dvakrat izstreliti: ali v cilj zadene ali ga pa zgreši. Tako je tudi s človekom.

Pa boste rekli: „Čas, ki ga rabi krogla, da prileti v cilj, je tako silno kratek, da ga vendar ne gre primerjati z življenjem človeka, ki živi, recimo, osemdeset let!“

Če bi mogli s prve zvezde stalnice izstreliti kroglo na zemljo, bi bilo življenje osemdesetletnega starca prekratko, da bi priletela na cilj. Sicer pa veste, da jih je izmed petnajstletnih fantov malo, ki bodo doživeli osemdeset let, precej, ki ne bodo doživeli šestdeset let, in nekaj, ki ne bodo doživeli niti pet in dvajset let. Pa naj bo že kakor koli, vsi bodo pa doživeli svoje zadnje leto, zadnji mesec, zadnji dan. Ta zadnji dan, bo dan največje sreče ali najhujše nesreče, kakršna bo pač smrt, srečna ali nesrečna. Srečno umreti pa nikakor ne pomeni umreti brez bolečin. Jezusova smrt je bila gotovo izmed vseh najbolj srečna, pa vendar je umiral razmesarjen in pribit na križu. Tudi smrt sv. Lovrenca je bila zelo srečna pa čeprav je umiral na razbeljenem raznju.

Svet pravi, da stori lepo in

srečno smrt tisti, ki umre, kakor bi zaspal; pa ne pomisli, kako se tak nesrečnik lahko prebudi pred jeznim sodnikom, v večnem ognju. Saj razumete: srečna smrt je smrt v milosti božji, zakaj le kdor je v milosti, se more zveličati. Pa tudi kdor je v milosti božji, lahko umre na trojni način: srečno, bolj srečno ali najbolj srečno. Smrt je srečna, če uideš peklju; je bolj srečna, če ti je odplačati le malo časnih kazni in boš le malo časa v vicah; in najbolj srečna, če umrješ v milosti božji, potem ko si zvesto in stanovitno spolnil vse, kar ti je bilo storiti v življenju. Takšne smrti je umrl Jezus, ki je rekel: „Oče, dokončal sem delo, ki si mi ga dal, da ga izvršim“ (Jan 17, 4). „Dopolnjeno je“ (Jan 19, 30).

Vsakdo naj zaključí nekako takole: „Jaz sem kakor krogla, ki leti proti cilju. Morebiti si obetam, da bo ta let trajal še dolgo. Že mogoče; ali eno je gotovo, to, da letim z vso brzino. In v kateri smeri letim? V smeri, ki godi mojim strastem, lenobi in zli volji? Ali pa v smeri prizadevanja, da bi ohranil v sebi milost božjo in skrbel za to, kar je mojega Očeta, po ozki, a ravni poti, ki na njej izvršujem, kar mi je naložil Bog, tako da bom takrat, ko pridem na cilj, lahko rekel: „Oče, glej, zdaj je čas, da me poveličaš?“ (Prim. Jan 17, 5.)

*

Svicarska zgodba pripoveduje, da je neki lovec, ki je šel v planine na gamse, padel na ledeniku v globoko razpoko. Ko se je znašel na dnu, je sicer čutil, da se ni nič potolkel, a je hkrati že tudi vedel, da po strmih gladkih stenah ne bo mogel zlesti iz prepada. Tedaj se je napotil za vodo, ki je tekla po dnu razpoke. Kmalu je prišel do kraja, kjer se je voda v grgrajočih vrtincih zgubljala pod ledom. Zdelo se mu je verjetno, da je na drugi strani prosta odprtina, po kateri bi se dalo priti na plan. Tedaj je lovec takole mislil sam pri sebi: „Tukaj mi je umreti od mraza in od lakote. Poskusimo, morda pa le pridem skozi...“ To reki, je planil v vrtinec in se potopil. Nekaj časa je plaval v trdi temi, toda tok ga je kmalu prinesel na svetlo. Znašel se je v lepi zeleni dolini, kjer se je

smejalo pisano cvetje in so žvrgoleli glasni ptičji zbori.

Tako je s kristjanom, ki umrje v milosti božji. Ko umira, se mu za-

radi bolečin in groze zdi, da se pogreza v črn prepad. Toda ko se bo prebudil, se bo znašel pred obličjem dobrega in smehljajočega se Jezusa.

Trinajstega maja

Odlomek iz knjige „Fatima“.

Fátima leži med gričevjem v plitvi, skriti kočlini ob vznožju višjega gorskega grebena Serre d' Aire. Ima nekaj dobrega polja, sicer pa vinograde, gozdove in po brdih pašnike. Jelka in plutec segata visoko gor po okoliških gričih. Tihota, mir in ubranost narave vabijo k molitvi, bude vernost in poglobljenost tudi v človeku.

Bilo je v drugi polovici prve svetovne vojne. Trije pastirčki iz Aljustrela, ki spada pod Fátimo, so pasli svoje male črede, edino bogastvo njihovih družin, po okoliških gričih. Lucija de Jesus dos Santos je največja, desetletna, njen bratranec Franček Marto ima komaj devet let, njegova sestra Hijacinta pa sedem. Trije povsem nepokvarjeni, na moč preprosti otroci, čiste dušice, a nevedni. Nihče še ne zna brati, le Lucija je bila že pri prvem obhajilu; vsi

trije pa še hodijo h krščanskemu nauku.

Ure in ure preživljajo na paši s svojimi ovčicami, brezskrbni in srečni, zaposleni z malimi otroškimi igrami. Zelo radi se povzpenjajo proti vrhovom in s kake skale kličejo v drug breg, od koder se jim tako lepo oglašča odmev.

Najlepše odjekne vedno ime Marija. Pogosto izkličejo kar celo zdravamarijo: tako, se jim zdi, kar vsa dolina moli z njimi.

Tisti dan, 13. maja 1917., so pasli v „Cova da Iria“, v Irjski globeli, približno 500 metrov široki kotlini, tri kilometre oddaljeni od Fátime. Ko je odzvonilo poldne, so poklekli in po krajevnem običaju odmolili rožni venec; to je tam prastara in zelo čislana navada v vseh družinah. Otroci so molitev seve dostikrat krajsali po svoje in od začetnih besed Zdrava Marija preskakovali kar na Očenaš, da je bilo prej konec. Tako so delali takrat tudi naši trije pastirčki. Božji Materi so pač ugajala njihova nedolžna srca, pa jim je marsikaj spregledala.

Po molitvi se vračajo k igram. Opoldanska soparica kar duši. Nenadno se zabliska. Pogledajo: sonce je visoko in na nebu nikjer niti oblaka. Kot uročeni molče, nato pa dé Lucija: „Kaj, če se za hribom pripravlja k nevihti? Najbolje bo, da ženemo domov.“ V hitrici poganjajo čredo navzdol, ko se vnovič zabliska. Začuden se spogledujejo in strah se jih loteva.

A ko se obrnejo, zagledajo nekaj korakov pred seboj nad nizkim grádnom (vrsta pritlika-vega hrasta) skrivnostno, čudovito lepo Gospo. Pogled ji žari iz prelepega obraza, postavo ji ob-

Marija se prikaže trem pastirčkom v Fátimi na Portugalskem.

daja bleščeča svetloba. Otroci hočejo zbežati, pa jih Gospa z materinsko kretnjo in z mehkim osvajajočim glasom zadrži:

„Ne bojte se! Nič hudega vam nočem.“

Lucija se prva zave in z otroško zaupljivostjo vpraša: „Odkod pa ste?“

„Nebesa so moja domovina.“

Luciji raste zaupanje, zato vpraša: „Kaj bi pa radi?“

„Prišla sem vas vabiti, da pridite prav na ta prostor in prav ob tej uri šest mescev vsakega trinajstega v mescu, tja do oktobra. Tedaj vam povem, kdo sem in kaj želim.“

Lucija malo pomisli in nato pravi:

„Prihajate iz nebes... ali bom jaz prišla v nebesa?“

„Boš,“ odvrne Prikazen.

„In Jacinta?“

„Tudi.“

„Pa Francek?“

Lepa Gospa se zazre v dečka ljubeznivo, pa tudi s senco materinsko nežne graje:

„Tudi on, a še prej bo moral zmiliti mnogo rožnih vencev.“

Lucija je hotela zvedeti še, kje sta dve njeni pred kratkim umrli tovarišici, in Gospa ji pove, da je ena že v nebesih, druga pa še v vicah.

Potem pa naroči pastirčkom, naj vztrajno pa prav pobožno molijo sveti rožni venec za pomirjenje sveta, ter jih vpraša: „Ali se hočete sami sebe darovati Bogu, s tem da mu boste radi doprinesli žrtve in radi sprejemali vse trpljenje, ki vam ga bo poslal, in sicer v spravo za neštivilne grehe, s katerimi ljudje žalijo božje veličastvo, za spreobrnjenje grešnikov in v častno zadoščenje mojemu brezmadežnemu Srcu za kletev in druge žalitve?“

V imenu vseh odgovori Lucija preprosto pa navdušeno slovesno:

„Da hočemo!“

Otroci so zamaknjeni v nebeško Prikazen. Lepa Gospa je še zelo mlada, v starosti od 16 do 18 let. Njena obleka je snežnobela, vrat ji krasi zlať trak. Bel, z zlatom obrobljen plašč ji pokriva glavo in sega do tal. V rokah, sklenjenih k molitvi, drži rožni venec z belimi jagodami in temnosrebrnim križcem. Iz milega obraza sije

Naša ljuba Gospa presvetega rožnega venca iz Fátime.

ljubezen in žalost, kakor bi trpela veliko notranjo boleost. Lucijino veledušno zagotovilo je Gospo očitvidno zadovoljilo. Ljubeznivo še opozori otroke, „da bodo morali kmalu veliko trpeti, a jih bo milost božja vedno podpirala in tolažila“.

Nato se Prikazen polagoma dvigne proti vzhodu in izgine v soncu. Videenje je trajalo vsega skupaj kakih deset minut.

Otroci so kakor zamaknjeni. Šele ko se zavedo, ugotove, kako je bilo: Gospo so videli vsi, Jacinta je tudi slišala ves pogovor, Francek pa je slišal samo Lucijo.

A vseeno so vsi trije polni nedopovednega veselja. Najprej se ozró za čredo, ki se je oddaljila, pa ni šla v škodo. Preprosto se pogovarjajo o

nebeški prikazni. Vse pozemeljsko jih ne zanima več dosti, odkar so se srečali z nebeščani. Lucija naroča, da morajo o vsem strogo molčati, Jacinta pa samo ponavlja: „Kako lepa Gospa! Oh, kako lepa!“ — „Stavim, da boš vse izklepetala!“ — „Ne bom! Nič se ne boj!“

Ob sončnem zahodu, kakršnega vidiš in doživiš samo v gorah, so prignali domov v Aljustrel. Nihče ni slutil, da je tisti dan Rožnovenska Kraljica v svoji materinski skrbi za svet na samotni Serri započela spet novo veliko delo za njegovo spokorjenje in pomirjenje, če ga bo le svet maral...

To se je zgodilo 13. maja 1917. ko maj teden potem, ko je papež Bene-

dikt XV. s posebnim pismom pozval ves katoliški svet, naj se združi v veliko molitveno armado in si po Marijini mogočni priprošnji izprosi zopet mir in red.

Že od svojega nastopa se je Benedikt XV. neprestano trudil, da spravi bojujoče se narode in vrne svetu mir, pa zastonj. Ljudje ga niso marali poslušati. Zato se je obrnil s toliko večjim zaupanjem na Marijo.

Papežev poziv je bil razglašen v soboto, 5. maja. Pastircem pa se je prikazala Marija v nedeljo, 13. maja, in čudovito preprosto pa jasno postavila pogoje: molitev rožnega venca in spreobrnjenje.

PO † † † † † † † †
SALEZIJANSKEM
SVETU † † † † † † † †

Misijonski poziv

(Pismo msgr.a Celsa Constantinija)

„Premaguj hudo z dobrim.“
(Rimlj 12, 21)

Na vrt neke misijonske hiše sester misijonark na Kitajskem je nekoč padla bomba. Škof je takoj prihitel. Pri jami, ki jo je izkopala bomba, je našel prednico.

„Ali je kdo mrtev?“

„Nihče.“

„Ste se hudo prestrašili?“

„Prevzvišeni,“ mu odgovori sestra, „jaz se nisem nič prestrašila, pač pa se je prestrašilo — moje telo.“

Lep odgovor! Duše misijonarjev ne poznajo strahu; z velikim pogumom prenašajo stiske in trpljenje današnjih dni; telo pa trpi. Tu nam prihajajo na misel besede, ki jih je Kristus spregovoril v Getsemanskem vrtu: „Duh je sicer voljan, ali meso je slabo“ (Mt 26, 41).

V zadnjem času je prišlo ob življenje trideset misijonarjev in ena misijonarka. Padli so na različnih krajih, kot prve straže v boju za vero. Samo na eni ladji, ki jo je torpedirala pod-

mornica, jih je utonilo osemnajst.

Na stotine drugih misijonarjev je v internaciji, zaporih ali v pregnanstvu, kjer trpijo pomanjkanje in stiske. Ali kar jih najbolj boli, je to, da jim je onemogočeno vsako apostolsko delo.

Velike so žrtve in preizkušnje, ki zadevajo glasnike svete vere. V znamenje bratskega razumevanja in povezanosti polagamo prednje našo prisrčno ljubezen, občudovanje in molitev.

Poslušajte, kako plemenito govori predstojnik Misijonarjev božje Besede o onih osemnajsterih, ki so utonili v morju:

„Naša srca so res do vrha polna bridkosti zavoljo žalostne smrti toliko dragih sobratov. Toda to nam ne jemlje poguma. Tolaži nas beseda božjega Zveličarja, ki primerja misijonarje pšeničnemu zrnu: zrno mora najprej umreti, potem šele obrodi sad. Vsi si bomo prizadevali, da z gorečnostjo nadomestimo izgubo teh misijonarjev, ki so bili zvečine v najboljših letih.“

Tako mislijo in čutijo vsi predstojniki misijonskih družb. Njihovi osrednji zavodi so polni nadobudne mladine, ki nestrpno čaka, kdaj se bo končala vojska, da ji bo mogoče oditi v daljne misijone in zamašiti nastale vrzeli.

Vrhovni svet za papeške misijonske zadeve je na seji 11. maja dožgal, da je v preteklem poslovnem letu misijonska zbirka kljub težkim vojnim razmeram približno za deset milijonov preseгла zbirko iz prejšnjega leta. Dobrodelnost katoliškega sveta je čudovita! Tu nam prihajajo na misel lepe besede sv. Pavla: „Premaguj hudo z dobrim“ (Rimlj 12, 21); premaguj sovraštvo z ljubeznijo!

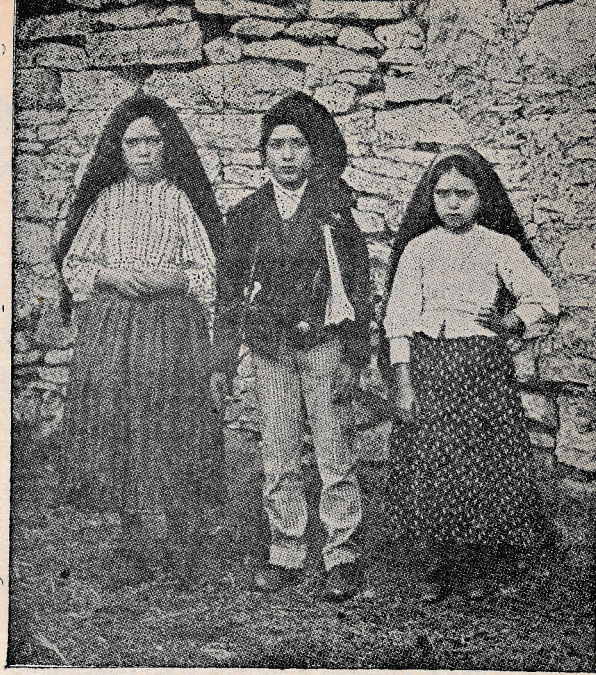
Škupščina za širjenje vere in vrhovni svet za misijonske zadeve se katoličanom vsega sveta prisrčno zahvaljujeta za njihove molitve in velikodušne darove ter prosita Boga, naj vse dobrotnike obilno blagoslovi.

Hkrati pa znova trkafa na njihova srca s prošnjo, da naj še pomagajo misijonom, ki so v vedno hujših potrebah in stiskah.

Neki škof nam piše: „... Silno sem vam hvaležen za poslano podporo, zlasti še ker vem, kako je v teh razmerah težko zbirati prispevke. Misijonarjem je v veliko tolažbo sladka zavest, da vzlic hudim časom niso pozabljeni. Vendar mi dovolite, da vam povem: poslana podpora je popolnoma nezadostna, ker niti malo ne zadostuje, da bi z njo poplačali stroške za prehrano in vojne dajatve. To pomeni, da nič ne ostane za misijonsko delo, ki ga je vendar treba nadaljevati, nič za neodložljivo popravo cerkvá, kapel, šol in misijonskih hiš, ki so bile porušene, požgane in oropane po vsem obširnem misijonskem okrožju, ki se je spremenilo v krvavo bojišče.

Joj, kako človeka boli srce, ko dan za dnem dobiva pisma, v katerih misijonarji sporočajo samo, kako so neprestano v nevarnosti, kako okrog njih grmijo topovi, pokajo bombe in rušijo v prah, kar so s tolikim trudom postavili.

Trdno zaupajoč v Gospoda, še gre-

Pastirji Lucija, Francek in Jacinta, katerim se je prikazovala Marija v Fátimi

mo nekako naprej. Hkrati pa čutim dolžnost, da vam priporočim naš ubogi, tako trdo preizkušeni in trpeči misijon.“

Iz vseh misijonskih pokrajin nam prihajajo podobna poročila. Poslušajte, bratje, v srce segajoče klice misijonarjev! Zamislite se v njihove stiske, pridružite se njihovim molitvam. Pokažite svojo nekdanjo velikodušnost. Svoj prispevek lahko daste tudi z namenom, da naj bi to dobro delo koristilo duši katerega izmed vaših rajnkih. Sveti oče, Kristusov namestnik na zemlji, trka na vaše usmiljeno srce in vas prosi: Molite, da se nam čimprej povrne mir v pravičnosti in ljubezni; podpirajte misijonske poklice in pomagajte pri širjenju božjega kraljestva na zemlji!

Dajte svoj prispevek misijonarjem, kakor bi ga dali Jezusu Kristusu samemu, čigar presveto Srce nam z bridkostjo ponavlja: „Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati... in bo ena čreda, en pastir“ (Jan 10, 16).

Vse sotrudnike in sotrudnice iz mesta in bližnje okolice vabimo, da se vsako zadnjo nedeljo v mescu ob pol 4 popoldne udeleže shoda za sal. sotrudništvo in vaje za srečno smrt na Rakovniku.

Delo in uspehi v apostolski prefekturi v Miyazakiju

Ko pregledujemo statistične podatke o izvršenem misijonskem delu v letu 1940/41, vidimo, da se v njih jasno zrcali podoba sedanjih težkih dni, ki jih preživljamo. Čvet japonske mladine odhaja pod orožje, drugi se zgrinjajo v industrijska središča, vedno bolj se čutijo posledice svetovne stiske in poloma: vse to seveda otežuje tudi misijonsko delo. Novi apostolski prefekt msgr. Ideguchi, ki je po rodu Japonec, z vso vnemo nadaljuje delo, ki so ga začeli salezijanci. Don Boskovi sinovi, ki so ostali na vseh postojankah, mu pri tem krepko pomagajo.

Socialne dobrodelfne ustanove so vsepovsod deležne priznanja in pomoči. Oblasti, s katerimi so misijonarji v zelo dobrih odnošajih, so jim v tem ljubeznivo naklonjene.

Salezijanci so odprli poljedelsko šolo za dečke, ki so dokončali učenje v Zavetišču, pa nimajo veselja, da bi nadaljevali učenje v gimnaziji ali se posvetili kaki obrti.

Misijonarji so se tudi to leto poskušali v znanstvenem in leposlovnem delu. Tako se jim je marsikaj posrečilo, da so se kot zastopniki katoliške vere uveljavili tudi v učenem svetu.

Dobri tisk, pevski in glasbeni nastopi, udeležba pri raznih domovinskih prireditvah, katekizemske tekme, stalno izdajanje cerkvenih glasbenih del, ubranih v pristnem domačem japonskem duhu, razvoj misijonskih postojank, skrb za domače duhovske poklice: vse to glasno priča o delu, ki ga opravljajo misijonarji apostolske prefekture v Miyazakiju.

Do štetju, ki se je vršilo pred dvema letoma, šteje prefektura 1,813.332 prebivalcev, med njimi 1.636 katoličanov. Razdeljena je v 7 okrožij in ima 7 misijonskih župnij, 6 postaj prvega reda, 4 drugega reda, 3 cerkve in 7 kapel. Misijonarjev duhovnikov je 14; v pomoč jim je 5 bratov pomočnikov, 18 tujih in 8 domačih sester, 4 katehisti, 9 učiteljev in 2 zdravnik.

V 7 šolah, ki jih vodijo misijonarji, je 270 učencev, v 10 tako imenovanih molitvenih šolah pa 995 učencev. V letu 1940/41 smo imeli

RAKOVNIK V SLIKAH: Precej študentov je med počitnicami ostalo v zavodu. Da niso bili brez dela, so odkopali in odpeljali okoli tisoč kubičnih m. zemlje. Zdaj je med starim gradom in novo stavbo lepo ravno dvorišče.

108 krstov odraslih in 40 krstov otrok. Katehumenov je 70. Misijonska bolnišnica ima prostora za 50 bolnikov. V obeh zavetiščih imamo 110 sirot. Lepo cveto razne cerkvene in dobrodelne organizacije, zlasti pa Katoliška akcija.

Tisk na Japonskem

Salezijanski misijonar P. M. Escursell v nekem pismu popisuje razširjenost tiska na Japonskem. Med drugim pravi:

„Japonci z neko nervoznostjo težijo za znanjem. Že kot otroci radi listajo po knjigah in časopisih, ki so polni živobarvnih podob, tako da v njih uživajo tudi tisti, ki ne znajo brati. Tudi pestunje vplivajo na to splošno nagnjenje. Ko nosijo otroke na sprehod, se zabavajo z prebiranjem revij in časopisov. Naravno je, da otročiček preko rame svoje pestunje, ki ga nosi na hrbtu, steguje glavico, gleda in se čudi pisanim slikam.

Razen tega imajo na Japonskem otroci povsem prost vstop v knjigarne ter smejo ogledovati, listati in brati razstavljene knjige in liste; in tudi če jih zamažejo ali raztrgajo, jim ni treba zato plačati niti pare. Da olajšajo otrokom dostop do te čudne pravice, razložijo knjigarnarji razne knjige in liste na mizo pred trgovino: s tem tudi preperečijo, da jim deca ne vdira v trgovino, kar ne bi bilo preveč prijetno.

Poganskih časopisov je na Japonskem vse polno, za vsako starost in za vsak okus. So kakor gobe: najbolj privlačne so tudi najbolj nevarne. Ena sama tvrdka v Tokiju, ki izdaja razne liste za mladino, ima 15 milijonov naročnikov; zaposlenih ima 80.000 delavcev in za razpečavanje časopisov uporablja 200 železniških voz.

Tudi časopisi, ki izhajajo mesečno, so zelo številni po vsch mestih in celo po vaseh. V samem Tokiju jih izhaja 40. Dve tvrdki v Osaki tiskata dnevno 4 milijone izvodov časopisov; v njih uredništvu je zaposlenih do 10.000 uslužbencev. Na razpolago imajo tudi letala, da raznesejo časopise čim hitreje na številne japonske oto-

To je kratek pregled salezijanskega dela v apostolski prefekturi v Miyazakiju, kjer širi božje kraljestvo tudi naš znani rojak in misijonar g. Avguštin Antolin, od katerega pa žal že dolgo nimamo nobenih novic.

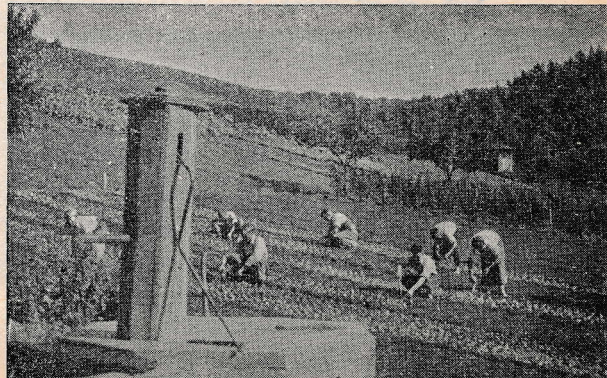
ke. Da se pospeši izdajanje znanstvenih časopisov, je ustanovljeno na cesarskem vseučilišču v Tokiju društvo izdajateljev, ki razpolaža z glavnico 500.000 pezet za izdajanje vzgojnih in znanstvenih knjig.

Tudi književnih izdanj je zelo veliko. V enem samem letu se tiska do 18.000 del. Zato je bilo potrebno urediti tudi katoliški tisk in nastopiti enotno, da se vsaj do neke meje zažezji poplava budističnih, protestantskih, komunističnih in nemoralnih knjig in časopisov. Zato smo ustavili vse manjše mesečnike, da smo lahko začeli z izdajanjem velikega katoliškega narodnega časopisa: Katoliku Shimbun. Upamo, da bo kmalu postal dnevnik. Katoliški listi izhajajo v zelo omejenem številu. Vendar imamo eno lepo revijo La Koe, ki obsega par sto strani z okusnimi slikami, tako da se zelo uveljavlja med poganskimi revijami.

Sledeč zgledu naših zaščitnikov sv. Frančiška Saleškega in sv. Janeza Boska smo salezijanci osnovali skromno tiskarsko podjetje, da zaustavimo prodor sovražnika in da s katoliškim tiskom preobrazimo pokrajino Beppu, v kateri delujemo. Po osmih letih dela se že kažejo lepi uspehi.

Izdajamo časopis Don Bosko za mladino in dvakrat na mesec razne

RAKOVNIK V SLIKAH: Naši študentje med počitnicami na vrtu kopljejo, plevejo, zalivajo in solato sadijo...

lističe v 8000 izvodih, ki se dele brezplačno. Izdali smo življenje Jezusa Kristusa, življenjepis sv. Janeza Boska in Dominika Savija ter knjižico Pobožnost do Marije Pomočnice.

Že leta 1932. so naše naklade dosegle 209.200 izvodov, tako da smo prejeli iz Rima od Družbe za širjenje vere pohvalo. V Oiti smo odprli tiskarsko šolo, da se v njej vzgoje mladi apostoli dobrega tiska in da bo omogočeno izdajati poceni katoliške knjige in časopise. Kot prvi sad te šole je stenski koledar, ki ga dobite že skoro po vseh misijonih in ka-

toliških družinah. Tu se tiskajo tudi knjižice imenovane Katoliško čtivo, ki razpravljajo o raznih verskih vprašanjih.

Katolicizem je na Japonskem še malo poznan. Da se razširi, sta samo dve sredstvi: da se zgradi čim več cerkva v velikih mestih in da se ustanove tiskarska podjetja, ki bi ljudem, željnim branja, s tiskom razkrivala velike resnice svete vere.

Ker pa je prvo sredstvo zaradi pomanjkanja denarja neizvedljivo, smo si izbrali drugo pot, zaupajoč v božjo Previdnost in v pomoč dobrih ljudi, in organiziramo velesilo tiska.

Rakovnik med šmarnimi mašami

Veliki Šmaren — Mali Šmaren.

Dva mejnika se mi zdita. Mejnika velikih in malih milosti, ki jih je Marija v tem času delila pobožnim romarjem, ki so nedeljo za nedeljo oblegali njen oltar.

„O Marija, Pomočnica, bila si in boš nam ti...“

Hvala ti, Matí, da si si pomnožila čast med našim ljudstvom; zakaj ljudstvo, ki Marijo časti, je božje, izvoljeno ljudstvo. Gospodova milost in moč bedi nad njim. Na Veliki Šmaren so naši zvonovi vriskali v sreči novomašnega slavja. Salezijanec Logar Alojzij se je prvič objel in poljubil z Gospodom, potem pa kakor Simon iz Cirene s križem ob njegovi strani stopil na Kalvarijo — novi biser, ki ga je izkristalizirala naša zemlja Bogu v čast in veselje, nam v blažor in ponos. Ko nam je dajal normašni blagoslov, je vsenaokoli kakor sladek obet zadehtelo po planinkah, da smo z radostjo zaslutili v dušah milost in usmiljenje božje.

RAKOVNIK V SLIKAH: Naši dijaki pri prijetnem jesenskem delu v sadovnjaku.

Zaključili smo zadostilno pobožnost deveterih prvih petkov, pa se nismo zadovoljili in obmolčali v lenivi pozabi. Tudi Mariji je treba dati, kar ji gre. Tudi ona je žaljena. Tudi nje potrebujemo — in nje še posebno. Pokazati smo ji hoteli, da smo njeni, vsi, ne samo ti, ki prebivamo na koščku zemlje, ki se vidi izpred nje-nega svetišča, par pedi naokrog. Skupina za skupino je prihajala k njej, redno vsako nedeljo. Posvetila je sebe, svoje domove, svoj kraj, priporočila ji svoje zadeve, izročila ji v last svoje vesele in žalostne dni, tegobo in nado, vse, prav vse, pa se vračala s soncem v duši, s soncem, kot ga je bilo na zunaj polno vse leto.

Na Mali Šmaren je prišel sam naš prevzvišeni nadpastir in spregovoril svojim, ki so mu izročeni, tako kot Mojzes Izraelcem na poti v obljubljeno deželo, ki jo bodo dosegli, če bodo vredni. Pokore nam je treba in molitve. Tudi nam, saj je tudi med nami toliko nevere in še teh in onih senc, ki žalijo Boga, nam pa jemljejo njegov blagoslov. Marija v Fátimi je naročila pokoro in molitev rožnega venca. Priliko imamo za oboje. Naj bi se vrnili zopet časi, ko bo — kot nekoč — rožni venec postal družinska molitev, pesem naših družin, in zavelo bo okoli nas drugo ozračje v znamenju božjega miru in zadovoljstva. Res da govorijo številne cerkvice po naših holmih o veri in ljubezni do Marije, toda o veri naših

očetov; ali pa smemo reči, da isto velja tudi za nas? Boga nazaj v naša srca in z njim vred nam bo prišlo vse dobro.

Skrbimo, da besede našega škofa ne bodo izzvenele kot glas vpijočega v puščavi. Mnogo pobožnosti, spravni in prosilnih, smo opravljali v našem svetišču. Bile so obiskane, te številno, one manj številno, nekatere celo zelo slabo. Ne moremo biti tega veseli. Kakor mi Mariji tako ona nam!

Nedeljo za nedeljo smo poslušali v svetišču resne govore izbranih duhovnikov, zastopnikov vseh slovenskih krajev, in skoraj vsi so izzveneli v bridko resnico, ki jo je jedrnato izpovedal sempostrski župnik Košmerlj:

RAKOVNIK V SLIKAH: Naši dijaki pri prijetnem jesenskem delu v sadovnjaku.

„Boljših časov ne bo, dokler ne bo boljših ljudi.“

K srcu opomin in na delo!

ČEŠČENJE * * *
 MARIJE * * * * *
 POMOČNICE * *

Še nikdar

Slovenski narod, kako si nekoč častil Marijo!

Kako goreče so jo častili tvoji predniki, pričajo premnoge cerkve in kapele, ki se smehljajo z naših hribov, in toliko drugih, ki krase naša mesta in vasi, cerkve in kapele posvečene Mariji.

Vse te cerkve in kapele je zgradila ljubezen, ki je srca Slovencev vezala z Marijo.

Takrat so bili zlati časi. Vsak večer so se družine zbirale k molitvi in skoro ni bilo družine, ki ne bi skupno molila rožnega venca. S to molitvijo so zaključevali dneve, z molitvijo k nebeški Materi in Pomočnici.

Pa danes? Še jih najdemo, ki poznajo Marijo, a kako malo takih, ki bi jo častili, kakor so jo častili predniki. Tista lepa navada, ki je tako živo pričala o ljubezni do Marije, je skoraj docela zamrla. Le nekaj je še takih družin, ki se zvečer pred počitkom zbirajo k skupni molitvi sv. rožnega venca.

Kaj je vzrok te žalostne mlačnosti? Je li rožni venec izgubil tisto nek-

danjo moč, ki je delala čuda in prisilila sv. Cerkev, da je tej molitvi posvetila poseben praznik: praznik svetega rožnega venca?

Nikakor! Molitev sv. rožnega venca ima isto moč in bo vedno ohranila tisto čudežno moč, ki vse doseže, vse premaga.

Kakor je po tej molitvi tolikrat krščanstvo premagalo sovražne Turke in rešilo krščanske pokrajine, tudi slovenske, ter ovenčalo Marijo s častnim naslovom in praznikom Pomočnice kristjanov, tako bi tudi zdaj ta molitev, če bi jo opravljali, kakor so jo opravljali v onih časih, prinesla mir in rešitev.

Vzrok, da je ljudstvo opustilo to molitev, ni nemoč molitve, pač pa posvetnost ljudi, ki iščejo le to, kar ugaja počutnim nasladam. Ljudje so se oklenili sveta, in ta navezanost na svet jih je odvrnila od Marije in zamorila nekdanjo ljubezen.

Še molijo, a malo; še molijo, a le nekatere; večina ne moli, ampak greši in žali Boga. In tako prihajajo nad ljudi kazni.

Vsi želimo, da bi čimprej minili težki časi in bi se spet nasmehnil blaženi mir!

Želimo, srčno želimo, toda... Želeti, pri tem pa pustiti v nemar sredstvo, ki je v podobnih časih že tolikrat prineslo rešitev in nam je vedno na razpolago, ni dosti. Treba se je sredstva posluževati.

„Še nikdar — pravi sveti Bernard — ni bilo slišati, da bi bila Marija koga zapustila, ki je pod njeno varstvo pribežal in jo pomoči prosil.“

Še nikdar! Obrnimo se torej k Mariji! Obrnimo se, obrnimo se vsi, obrnimo se s tistim mogočnim sredstvom, ki je že tolikrat rešilo svet: z molitvijo sv. rožnega venca!

RAKOVNIK V SLIKAH: Kostanj na Golovcu je letos obilno obrodil. Treba ga je samo otepsti, pobrati, speči in — pojesti. To pa naši dijaki dobro znajo.

Milosti

Tisočkrat hvala tebi, Marija Pomočnica kristjanov! Bil sem v izredno težkem družinskem položaju. Z velikim zaupanjem sem se obrnil k Mariji Pomočnici na Rakovnik in prosil, da so tudi ondi opravljali devetdnevnicco. Obljubil sem tudi majhen dar in objavo v Vestniku. Nisem se motil. Marija mi je v najtežjem položaju poslala pomoč. V znamenje hvaležnosti pošiljam obljubljeni dar in zahvalo, da jo priobčite v Vestniku in da z njo tudi drugim, ki so v stiskah, vlijete veliko zaupanje v Marijo Pomočnico kristjanov. — **Škodlar M.**, Ljubljana.

Veliko sem trpela... V tem trpljenju sem iskala pomoči pri Mariji Pomočnici kristjanov. Z zaupanjem sem se obračala k njej in neprenehoma zdihovala: „Marija, ti, ki si Pomočnica kristjanov, pomagaj mi, saj vidiš, kako je...“ Marija je ljubeznivo poslušala moje vzdihne in mi

pomagala... Hvala ti, Pomočnica kristjanov! — **F. T.**, Rovte.

Lahko si mislite, koliko trpi mati, ko ji iztrgajo sina in ga odpeljejo, ne da bi vedela kam. Tako se je zgodilo z menoj in mojim sinom. Neke noči so prišli neznanci in ga siloma odpeljali. Več tednov ni bilo o njem nobenega glasu. Edino tolažbo sem našla pri Mariji, katero sem vedno prosila, naj mi vrne sina, ali vsaj pomaga izvedeti, kaj je z njim. Po dolgem vzdihovanju je prišla pomoč. Nekega jutra se nepričakovano odpro vrata in pred seboj zagledam sina, ki se je vrnil. Kdo more popisati moje in njegovo veselje! Oba sva jokala od ginjenja in polna hvaležnosti poromava na Rakovnik k Mariji Pomočnici, da se zahvaliva. — **R. Marija**, L.

Alojzija B. (Ljubljana) se zahvaljuje Mariji Pomočnici, ker je po njeni priprošnji dobila dobro službo.

Od 1.—8. novembra bo letos teden krščanske milodarnosti, ko moramo z vsem, kar premoremo, pomagati bližnjemu, ki je v stiski in potrebi. Salezijanski sodrudniki in sodrudnice, izkažite se! „Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli!“ (Mt 5, 7.)

Nove knjige

Mladinska založba, Ljubljana, Stari trg 30, je izdala zadnji čas dve pomembni knjigi, ki sta naleteli na odobravanje vsega beročega občinstva in ki zaslužita, da ju predstavimo tudi bralcem Salezijanskega vestnika, saj ju je tiskala Salezijanska tiskarna na Rakovniku.

Miklavž Kuret: PAVLIHA. Knjiga o ročnih lutkah. — Igranje z lutkami je stara ljudska zabava, ki je bila pri drugih evropskih narodih že zdavnaj v navadi. Na Slovenskem pa se je lutkarstvo začelo šele pred dobrimi tridesetimi leti. Igranje z roč-

nimi lutkami pa je pri nas prvi uvedel g. prof. Miklavž Kuret pred osmimi leti. Začel je v Kranju, nadaljeval pa v Ljubljani, kjer je njegova „Pavlihova družčina“ nastopala tudi v radiu in je imela prav lepe uspehe. To je prof. Kureta opogumilo, da je začel misliti, kako bi seznanil z lutkami čim širše ljudske plasti in jim dal v roke zdravo in ceneno zabavo. Napisal je nekak priročnik ali učno knjigo za lutkarje in ji dal naslov „Pavliha“, ki je glavni junak vseh lutkovnih iger. V knjigi razpravlja o vseh vprašanjih, ki morejo zanimati pravega lutkarja, pa naj bo neizkušen zelenec ali star kavelj. V šaljivem uvodu, kjer se pisec pogovarja s svojim Pavlihom, nam pove, kako je ta knjiga nastala, češ da so ljudje potrebni burk... Knjiga je razdeljena v štiri dele. V prvem go-

vori o značaju, zgodovini in pomenu ročne lutke; v drugem o izdelavi ročnih lutk, odra in pritiklin; v tretjem o igranju z ročnimi lutkami in o igranih zanje. V četrtem delu pa so tri lutkovne igrice: „Radovedni Pavliha“, „Pavliha in vešča“, „Pavliha v stiski“ s primernim uvodnim prizorom. Za nameček je v Dodatku kratko navodilo za „krompirjevsko gledališče“ z žalostno tragedijo v petih aktih „Roparski vitez Jaromir“. Knjiga je nad vse zanimiva in privlačna, zlasti še ker je bogato ilustrirana, saj ima blizu 80 slik. Zdaj spričo dolgih jesenskih in zimskih večerov priporočamo vsem, da si nabavijo to knjigo in se uvedejo v skrivnosti lutkovnega igranja ter se razvedrijo ob bistrim domislicah slovenskega Pavliha. — Knjigo je okusno opremil arh. Vlado Gajšek. Vezana stane 22 lir, broširana pa 16 lir.

Srečko Zamjen: FATIMA. Marijina beseda sodobnemu svetu. — Pred 25 leti, ko je sila prve svetovne vojske priklopela do viška in je požar zajemal vedno širja obzorja, se je Bog z usmiljenim očesom ozrl na razbičano zemljo in poslal svojo tolažbo... V Fátimi, neznanem kraju na Portugalskem, se je prikazala Marija trem pastirjem, Luciji, Francku in Jacintu, in jim naročila, naj molijo rožni venec in delajo pokoro oni sami in z njimi vred vsi drugi, pa se bo Bog kmalu usmilil nesrečnega sveta in dal, da se bo vojska končala... Marija se je pastirjem prikazovala vsakega 13. v mesecu in sicer od maja pa do oktobra 1917. leta. V teh prikazovanjih jim je razodevala razne skrivnosti in napovedovala prihodnje reči. Med drugim je 13. julija povedala tudi to: „Vojna gre h koncu. Toda če ljudje ne bodo nehali žaliti Boga, se bo pod naslednjim papežem razvnela druga, še hujša... Če se bodo ljudje mojemu pozivu pokorili, se bo Rusija spreobrnila in bo mir. Drugače se bodo pa razširile po svetu hude zablode, ki bodo užgale nove vojske in preganjanja Cerkve; dobre bodo mučili in papež bo moral veliko trpeti; več narodov bo uničenih. A končno bo le zmagalo moje brezmadežno Srce!... In svetu bo zasijala

spet doba miru.“ — Izredni dogodki, ki so spremljali Marijina prikazovanja, vedno novi tisoči, desetisoči in stotisoči romarjev, nasprotovanje oblasti, čudovita preproščina treh fátimskih pastirjev, njih duhovni napredek in vpliv, notranje, versko preropenje portugalskega naroda... pa kaj bi vam pravil! Vzemite v roke knjigo Fátimo in tam boste na 190 straneh našli vse to čudovito lepo popisano in bogato ilustrirano. Ne bo vam žal. Predgovor h knjigi je napisal ljubljanski škof, g. dr. Gregorij Rožman, kjer pravi: „Ob tej knjižici imam to iskreno željo, da bi jo vsi verni Slovenci brali in vdano sprejeli Marijino sporočilo: rožni venec in pokoro.“ — V platno vezana knjiga 20 lir, broširana 12 lir.

KNJIŽICE so zadnje mesce zopet prinesle več pomembnih in sodobnih razprav.

V avgustu je izšla knjižica „**Papež Pij XII. za mir in pravičen red**“ (št. 207—208). V njej je prireditelj prof. dr. Andrej Farkaš zbral vse važnejše poslanice, nagovore in izjave Pija XII., iz katerih je razvidno, kaj je vse ta veliki papež storil, da bi svetu ohranil in povrnil toli zaželeni mir. Danes, ko sovražniki Cerkve zopet z vso silo napadajo papeža, ga podlo sramotijo in mu vse mogoče očitajo, je potrebno, da smo dobro in prav poučeni, kaj papež govori in dela, da se ne damo zapeljati prvemu, ki pleteniči to ali ono... Zdaj ko toliko pričakujemo od novega miru in reda, je primerno, da vemo, kaj o tem misli papež, Kristusov namestnik na zemlji in naš vrhovni poglavar. Zato knjižico vsem gorko priporočamo.

Za september je z nekoliko zamudo izšla „**Upaj - zaupaj!**“ (št. 209—210.) Ta knjižica, ki jo je spisal naš najbolj pridni knjižičar dr. Franc Knific, nam poljudno govori o upanju in zaupanju. Kadar se nam v življenju vse podira, nas zadeva nesreča za nesrečo, križ za križem, ko odpove vsa človeška tolažba, tedaj nam ostane edinole upanje in zaupanje v Boga... To je osrednja misel vse knjižice, ki je pisana preprosto in nazorno ter se zato sama priporoča.

„**Naše orožje**“, Knjižic št. 211—212. Spisal Janez Filipič. Ta oktobrska knjižica, ki razpravlja o rožnem vencu, je prav na mestu, saj je sveti oče ravno v začetku tega mesca ponovno pozval katoličane vsega sveta, naj se z vnemo zatečejo k molitvi sv. rožnega venca, češ da si bomo le po Marijinih rokah izprosili tolažbo in mir... V prvem delu knjižice nam pisatelj pripoveduje, kako Marija sama priporoča sodobnemu človeštvu sveti rožni venec; to nam potrjujejo tri največje Marijine božje poti na svetu: Lurd na Francoskem, Pompeji v Italiji in Fátima na Portugalskem. V drugem delu pa navaja, kako tudi Cerkev priporoča sodobnemu človeštvu sveti rožni venec kot rešilno sredstvo. Zlasti v zadnjem času so papeži neštetokrat pozivali katoličane k pogostni in goreči molitvi svetega rožnega venca. Tako Leon XIII., Benedikt XV., Pij XI. in Pij XII. Zato knjižico, ki je polna lepih in spodbudnih misli, vsem priporočamo.

Posamezne knjižice stanejo 1 liro. Naročajo se pri Upravi Knjižic, Rakovnik, Ljubljana 8. Letna naročnina 16 lir.

Knjižice kakor tudi vse druge knjige, ki so izšle na Rakovniku ima ugodno na razpolago Mladinska založba - Ljubljana - Stari trg 30

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8